Покинув нас і нашу матір;

Скажи, нащо в далекій стороні,

Без рідних сліз, в чужій землі,

Ти ліг, мій милий тату, спати?

Додому я гулять прийшов,

Дивлюся – плачуть діти, мати,

Так я залився та й пішов

Тебе, мій батечку, шукати.

Іду, горюючи, іду,

Шукати батьківську могилу;

А де її самотную найду –

Так там заляжу та й загину.

Там очі висушу мої

Слізьми та тяжким горем сина,

Та так, як висохла твоя могила,

Без рідних сліз на стороні.

Іду один все полем, полем;

Кругом мовчить і небо, і земля;

І тільки нищечком душа моя

Під час сльозами заговорить.

Як подивлюсь очима я

Туди, далеко, аж за гори,

То так і чую: відтіля

Зоветь мене якесь-то горе.

Знакоме горе те мені:

То голос батька із могили!

Ох, коли б крилля сироті –

Орлом полинув би щосили.

О ні! Я б з вітром полетів

До тебе, тату, на чужину,

І так би плакав, так тужив,

Шукаючи твою могилу!

А хто бездольного мене

Туди до тебе доведе

Поплакать дуже-дуже гірко

І сліз сирітських вилить стільки,

Щоб аж втопить могилоньку твою!

Поміж могилами чужими

Чи хто покаже сироті,

Де полягли твої кістки,

Де доля сирот мерла з ними?

О, від людей сього не жди!

Бо над могилою чужою

Чужим не плакать сиротою,

Не виливати гірких сліз!

Одно, одно сирітське горе

Покаже, певно, і промове,

Де ти без прокиду заснув!